

Yıkık Hayat

— revza-emre · 07 Haziran 2010

Hızlı hızlı yürüyordu nedenini kendisinde bilmiyordu, beklide hemen oradan uzaklaşmak istemesiydi. Yeni geldiği yere uyum sağlamasının zor olduğunu da biliyordu. Hikmet bu düşünceler arasında kıvranırken hemşire doktora bazı dosyalar uzatıp bir şeyler söylüyordu sonra hafifçe eğilerek doktorun kulağına "yaşadığı depremden sonra böyle olmuş" diye fısıldadı. Hikmet bunu fark etmişti çünkü aynı sahneleri eşi dileği ve karnındaki daha cinsiyeti yeni belli olmuş kızını kaybettikten 1 hafta sonrada yaşamıştı. Evet, o da bir depremedeydi, o da her şeyini kaybedip hayatın hilelerine karşın yenilmişti; oda umudunu kaybedip binlerce kez ölmüştü. Ama son yaptığı şey onu o şehirden karısını mezarının bulunduğu yerden kurtarmıştı. Hikmet aslında kendi halinde biriydi o kadar acıya rağmen herkese yardım eder herkesin derdini dinlerdi sanki hayat hilelerle onu yenmeye çalışırken o hilelere karşın kendine olan güvenini asla yitirmiyordu. Gerçektende güveni yerindeydi ama bu davranışların asıl nedeni güven değildi; o kendisini suçlu hissetmişti bir kere bunu telafi etmeliydi karısına ve küçük kızına yetişememişti onları kurtaramamıştı yapabiliirdi ama yapamamıştı paniklemiş korkmuştu. Korkmamalıydı koşmalı onları kurtarmalıydı. Hiç yapamamıştı. Keşke keşke hepsini geri getire bilsem dedi içinden. Bunun imkânsız olduğunu oda biliyordu. Birden bir bayanın hikmet bey dediğini hissetti etrafına bakındığında yeni hemşiresini gördü ve yine ne var? dercesine hafifçe kaşlarını kaldırdı. Hemşire,"odanıza götüreyim isterseniz" dedi ve hikmeti beklemeye koyuldu. Hikmet eline bavullarını alarak kendini hemşireye teslim etti. Odası en üst kattaydı, hemşirenin dediğine göre en üst kata depremedeleri yerleştiriyorlarmış. Bu hemşire nedense diğerleri gibi değildi, durmadan konuşuyor, cevap beklemiyordu aynı hikmetin bazen kendi kendine konuşurken yaptığı davranışlardı. Hikmet birden düşünceler arasında kaybolduğunu ve en iyi çözümün yukarıya çıkana kadar hemşireyi dinlemek olduğunu düşündü birden silkelendi ve hemşireyi dinlemeye koyuldu ne garipti ki hala birinci katta idiler. O kadar düşünceye karşın daha üç kat vardı şaşırıldı. Hemşire birden atılarak "duyduğuma göre siz çok cana yakınmışsınız herkesin derdini dinliyormuşsunuz. Garip çünkü ben her zaman depremedelerle ilgilenirim fakat onlar hep içine kapanıktır. Şaşırırım doğrusu bununda bir nedeni var değilmi?"dedi hikmet onaylarcasına kafasını salladı neyse ki sonunda odaya gelmişlerdi. Hemşire "inşallah buraya çabuk alışırsınız çünkü benimde yardıma ihtiyacım var "diyerek uzaklaştı. Sonunda kurtulmuştu bu hemşire çok konuşuyordu hikmette ilk defa böyle bir hemşire görmüştü. Hikmet birden balkona çıkma gereksinimi duydu. Hava güneşliydi deprem gününde olduğu gibi. Birden kendini balkonda bulunca panikledi aşağıya baktı hızlıca yürüyen insanlar vardı ama o koşuşturuyorlarmış gibi görüyordu ve evet deprem anındaydı. Karısı tam karşısındaydı ve hikmetin onu kurtarmasını bekliyordu. Hikmet, bu sefer paniklemecek korkmayacaktı. Bu sefer karısına ulaşacaktı, zaten daha önceki hastanede namı değer tımarhanede de aynı şeyleri yaşamıştı. hem de defalarca ama hiçbiri bu kadar gerçekçi değildi sonucusu ve şimdi olanlar gibi zaten bu yüzden o hastaneden buraya geçiş yapmıştı birden karısının "imdat!"sesleri içinde yankılandı sanki ve son hamleyle balkondan sıçrayarak, karısına ulaştı. Ona ulaştığında üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti ve başarmıştı üç aylık zamanın sonunda

ulaşmıştı biricik karısına ve kızına.